mal tännatud leiwa palloke ikka ommast käest.

Josep. Kui teil üks hobbone ja kaks innimest allate moisas seisid: siis ei olnud teil ennam kui kaks innimest koddo, ja need kaks piddid ommeti ni paljo pöllo-tööd teggema, et nemmad keik tallo ja lapsed joudsid toita ja üllespiddada, ja peälegi, nenda kui sa ütled, rohkeste toita?

Küllakubjas. Mis ma ütlesin, se on tössi.

Josep. Sedda ma ussun. Nüüd ütle mulle weel: kui nüüd teie lapsed tuggewamaks läksid, küllap teie siis ka joudsite ennam maad addra alla wötta?

Küllakubjas. Sedda meie teggime ka; agga sest meile abbi ei sanud; nüüd hakkati ka wähhe hawalt meie teopäwad lissama.

Josep. Siiski teie ellasite ikka weel holpsaste?

Küllakubjas. Miks meie ei elland! Meid olli hulk noort rahwast kaswamas: üks teise järrele joudis ikka töteggiaks innimesseks. Meid olli nelli wenda, ja kaks öed, ja lellel olli kaks poega ja üks tüttar.

Josep. Need ommeti keik süa tahtsid?

Küllakubjas. Selle eest nemmad ka tööd teggid, et pea suitses otsas. — Pärrast issa ja lel lahkusid: lel wöttis kahhe päwa maad, ja meie issa piddas nelja päwa maad. Meie öed läksid mehhele ja meie wötsime naesi. — Nüüd lissati jälle meie teo-päiwi. — Pärrast kui meie issa ja emma ollid surnud; siiis ellasime weel tükki aega ühheskous: agga meie naesed ei sündind ühtekokko: neil olli allate riid ühheskous. Sepärrast meie lahkusime jälle: minna wötsin norema weñnaga kahhe päwa maad, ja teine wöttis kolmanda weñnaga kahhe päwa maad. — Selle wisiga meie olleksime nüüd öige hästi korda

Eesti Ma Rahwa Kalender 1790, lk. 22